

Intervjuad: Gösta Söderström, poliskommissarie, Stockholms pd.
Tidpunkt: 1986-08-28 kl. 15.00 - 16.05
Närvarande: Gunnel Lindberg, Tore Samuelsson, Kjell Arne Eliasson
Anteckningar: Gunnel Lindberg

Tidp.	Händelse/åtgärd	Anm.
23.28 ?	<p>Söderström befann sig i radiobil på Kungsgatan då han anropades av en man som kom springande och ropade att det var skottlossning i korsningen Tunnelgatan-Sveavägen. S ville snabbt komma till platsen och frågade därför inte mannen om hans namn. När de kom fram emot trafikljusen i korsningen Kungsgatan-Sveavägen hörde de radioanropet. S var på platsen strax efter. 10-12 personer stod runt en man som låg och blödde. Två personer höll på med livräddande åtgärder. S tittade på mannen, såg att han låg i en stor blodpöl och att han var mycket nedblodad. S ansåg inte att det var något han kunde göra. En man pekade mot trapporna från Tunnelgatan till Malmskillnadsgatan och sade: "Dom sprang ditåt." En piket från VD 3 kom till platsen ögonblicket efter S. S gav piketens befälhavare order om att uppta förföljandet. Denne frågade efter signalement. S sa att det skulle de få senare. Piketstyrkan sprang iväg. S hade ingen ytterligare kontakt med dem.</p> <p>I folksamlingen fanns en kvinna som var mycket uppriven. S försökte lugna henne, kände vagt igen henne men kunde ej komma på vem hon var. Det var svårt att prata med henne. Fick klart för sig att offret var hennes man. S och hans chaufför, Windén, försökte få uppgifter från vittnena. S konstaterade snabbt att vittnena inte hade iakttagit särskilt mycket - de hade främst koncentrerat sig på offret. Ytterligare en piket hade kommit till platsen, personalen i den hjälpte spontant till med att ta vittnesuppgifter. Totalt sysslade nio poliser med detta.</p>	<p>S var chef för den s.k. citykommendering under mordnatten, dvs. högsta yttre befäl.</p>
23.30	<p>S:s första kontakt med LC efter att han kommit till platsen. S larmade ut att gärningsmannen hade sprungit Tunnelgatan upp mot Malmskillnadsgatan. Något signalement fanns inte då. Windén kom minuten efter fram till S och sa att han hade ett signalement. S överlämnade rapporteringen till LC till Windén. Kort efteråt fick de fram</p>	

ytterligare ett signalement som också larmades ut; det var förvirrande, man visste ej om det var två gärningsmän.

S. försökte på nytt få kontakt med offrets nustru, frågade henne vem hon var och bad att få namnet på mannen. Hon var mycket upprörd och skrek något om att hon var Lisbet Palme och att mannen var Olof. S trodde först inte att det var sant, kände sedan igen henne från bilder. S gick fram till offret, kände igen honom som OP. När man på brottsplatsen fått klart för sig vem offret var blev det en viss förvirring och förstämning. Tidigare hade allt gått på rutin - nu fick det en annan dimension.

S gick till bilen för att meddela LC - frågade om de visste vem offret var, fick nej, talade om att det var statsministern.

Ambulansen kom snabbt, personalen försökte med livräddande åtgärder, lastade in baren och for efter några minuter.

När ambulansen åkt ordnade personalen i den piketstyrka som leddes av pinsp Persson avspärrning med plastremсор. Avspärrningen omfattade ca 10 x 10 meter. Persson frågade S om det räckte, S godkände avspärrningen, tyckte den var tillräcklig, bedömde att det i första hand var spår efter kulor eller hylsor man skulle kunna finna. Perssons piketgrupp fick sedan ansvaret för bevakningen av avspärrningen.

Medan S var på brottsplatsen kom två andra kommissarier dit, Dahlsgaard resp. Christiansson. S ville att någon av dem skulle åka till Sabbatsberg och tala med Lisbet Palme. Christiansson åtog sig det.

Det kom många polismän till brottsplatsen. S såg bl.a. två ur livvaktstyrkan i Stockholms polisdistrikt men han talade inte med dem. En hundförare kom också dit och frågade om han kunde göra något. Han anvisades flyktvägen. Dahlsgaard fanns där vid tillfället. S såg att Dahlsgaard talade med hundföraren. S tog då inte mera beaktning med det.

Lyssnade på radion hela tiden. Fick intrycket av att något systematiskt eftersök enligt spärplan lett av LC inte förekom. Däremot

letade man på många ställen men S fick uppfattningen att det mest var spontana aktioner av polismännen på fältet.

De vittnen som enligt S:s mening hade något lite av värde att berätta skjutsades till krimjouren av spanpatruller och radiobilar. Två av dem fick åka med S när han for till krimjouren för avrapportering. S ansåg att de borde höras av kriminalpolis redan samma kväll. Man tog också namn på några andra vittnen.

Då de kom till krimjouren kontaktade S befälen där och informerade dem. Fann där efter att Windén, som är ung och oerfaren, hade påbörjat anmälan. Lät Windén fortsätta, kontrollerade dock anmälan ordentligt och föreslog vissa ändringar. Medan Windén skrev anmälan informerade S ledningen i krimjouren och övrig personal där om vad som hade skett och vad man visste. När anmälan var klar tog S den med sig och gick direkt till ledningsrummet. På vägen dit träffade han Severin, som tjänstgjorde som chef för kriminalavdelningen.

01.30 -
02.00 ca

I ledningsrummet fanns bl.a. Welander, Sandström, Koci, Hylander och Severin. S överlämnade anmälan. Den lästes igenom och man ställde vissa frågor. S frågade vad han skulle göra. Fick av Hylander order att finnas i beredskap i VD 2. Fick till sitt förordande en piketstyrka och en radiobil för eventuella tillslag. Denna personal skulle finnas tillgänglig i VD 1. Vare sig de eller S utnyttjades under natten.

Anmärkningar

○ S var chef på brottsplatsen. I hans ansvar ingick att svara för avspärrningen, att signalementsuppgifter larmades ut, att informera LC om var gärningsmannen borde eftersökas och att se till att man fick fram identitet på gärningsman och offer. S lämnade brottsplatsen när han ansåg att hans uppgifter där var avslutade.

○ Enligt S:s mening ålåg det LC att svara för det övergripande arbetet. S disponerade bara styrkorna på platsen medan LC disponerade alla styrkor. Att organisera ett systematiskt eftersök enligt spärroplan ankom på LC som hade överblicken.

○ S hade tillräckligt med personal för att klara sina uppgifter på brottsplatsen. Personalen han hade till förfogande var mycket erfaren och duktig, de gjorde vad de skulle utan att S behövde ge order om det, t.ex. att ta upp vittnesuppgifter och ordna avspärningar.

○ Det grämer S att man inte fick fram tillräckliga vittnesuppgifter för ett ordentligt signalement. Man gjorde allt man kunde - frågade gång på gång om det fanns någon i området kring brottsplatsen som hade några uppgifter att lämna, skrev upp namnen på vittnen även om uppgifterna verkade ointressanta.

○ S anser att den tidpunkt, kl. 23.23, som har angivits för när polisen kom till platsen, är felaktig. Enligt S mening var klockan 23.28 när han anropades på Kungsgatan. I själva verket kom polisen inte alls så snabbt till platsen som det har påståtts utan 6-7 minuter efter gärningen. S anser därför att polisen kom alltför sent till brottsplatsen.

○ S anser inte att den spaning som skedde efter den flyende gärningsmannen genomfördes systematiskt och därmed effektivt.

Söderström har 29 oktober 1986 tagit del av ovanstående redogörelse, varvid han lämnade den utan erinran.